

Ballagás a Sapientián

Kétnapos ünnepségre készülnek a végzős hallgatók

A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem végzős hallgatói 2025. június 13–14. között ünnepélyes keretek között vesznek búcsút egyetemi éveiktől, oktatóiktól és diáktársaiktól. A kétnapos esemény során a hagyományörzés és a közösségi élmények kerülnek előtérbe, méltó lezárást biztosítva a hallgatók tanulmányi időszakának.

Június 13-án, pénteken a hagyományokhoz híven népviseletben, tanáraik kíséretében indulnak a hallgatók Csíksomlyóra, ahol 15:00 órakor ballagási szentmisén vesznek részt a Csíksomlyói Kegyetemplomban. Szombaton, az

utolsó órát követően a ballagási ünnepség 10:00 órakor veszi kezdetét a Szabadság téren.

A Sapientia EMTE ballagási ünnepsége évről évre nem csupán a hallgatók életében jelent mérföldkövet, hanem az egyetem közösségi életének is egyik kiemelkedő eseménye. A kétnapos program méltó keretet ad a búcsúzáshoz, miközben alkalmat kínál a hála kifejezésére, az elért eredmények felidézésére és a jövő felé vezető új szakasz tudatos elindítására.

Szeretettel várnak minden érdeklődőt, hozzátartozót és barátot, hogy együtt ünnepeljenek a végzősökkel ezen az emlékezetes hétvégén!

VÉLEMÉNY

Demény Barbara

Egy korszak véget ért, de egy új veszi kezdetét

Most, hogy elérkezett a búcsú pillanata, nehéz szavakba önteni mindazt, ami érzek – és bár a szavak sokszor kevesek, mégis szeretném kifejezni őszinte hálámat mindazért, amit a Sapi Népétől és a Sapientiától kaptam. Köszönettel tartozom a Sapi Népe szerkesztőségének, hogy közel három évig a csapat tagja lehettem. Ez idő alatt lehetőségem volt számos ismeret elsajátítására, amelyek nemcsak a szakmában, hanem a hétköznapi életben is nagy segítségemre lesznek a jövőben. A szerkesztőségben való, aktív részvétel megtanított arra, hogy milyen az, amikor felelősséggel tartozunk ígéreteinkért, tetteinkért. Minden határidő, minden cikk és minden közös megbeszélés hozzáadt valamit ahhoz, hogy maradandó emlékekkel, élményekkel és gazdag szakmai tapasztalatokkal távozzak. A Sapi Népe tehát számomra nemcsak egy szerkesztőség volt, hanem egy olyan közösség, ahol megélhettem a kreativitásomat, kiléphettem a megszokott, hétköznapi környezetből és sok esetben a komfortzónámból is.

Egyetemistaként számos, izgalmas programban vehettem részt, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy boldogan, emelt fővel, bár fájó szívvel intsek búcsút az eddigi egyetemi éveimnek. Ez az utazás 2023 szeptemberében indult, amikor bentlakó diák lettem. Emlékszem a kezdetekben tartottam attól – mivel hangozott szerettem tanulni, a magam csendességében –, hogy a közösségben való lét kihatással lesz a tanulmányi eredményeimre. Szépen lassan telt,

múlt az idő és rájöttem, hogy a lehető legjobb döntést hoztam, szerettem bentlakó diák lenni. Bevallom az elején kissé „fura” volt, de egyben szívmengető volt átélni azt, hogy a felsőbb évesek mindig köszöntek – még akkor is, ha nem ismertek – ezáltal megtanítottak bennünket arra, hogy a köszönéssel nemcsak egymást tiszteljük meg, hanem egy barátságosabb, családias légkör alakulhat ki. A bentlakásban töltött idő rendkívül emlékezetes, amelyet kedves szobatársaim – mára már barátnőim – tettek napról-napra egyre szebbé. Másrészt megtapasztalhattam mindazt, hogy milyen előnyökkel és hátrányokkal jár az együttélés, így felkészített az élet adta örömeire és nehézségeire egyaránt. Egy szó, mint száz szerettem bentlakó lenni, éppen ezért fájó, könnyes szemmel mondtam búcsút az én, három évig kedvelt, 503-as szobámnak. A búcsút megnehezítette mindaz, hogy nemcsak a szeretett lakóhelyemtől, hanem az „503-as szoba angyalaitól” és az „503-as szoba mókusaitól” egyaránt búcsúztam.

Az utazásom következő állomásán megismerkedtem a szaktársaimmal, és az egyetem révén értékes barátságokat alakítottam ki. Ezek a barátságok pedig nemcsak az elkövetkező időben lesznek igazán fontosak, hanem széppé tették a Csíkszeredában töltött éveimet is. Szívvel köszönöm mindannyiuknak, hogy emlékezetessé tették számomra az ott töltött idő minden percét. A szaktársak, barátok mellett azonban nem szabad megfeledkeznünk az egyetemi tanárainkról sem,

akik mindvégig arra törekedtek, hogy a helyes irányba tereljenek bennünket. Most, hogy véget ért egy fejezet, szeretném megköszönni mindazt, amit az egyetemi éveim alatt tőlük kaptam. Az előadások, szemináriumok ugyan néha nehezek voltak, de annál értékesebbek. Minden egyes tanóra hozzáadott valamit ahhoz, hogy ne csak szakmailag fejlődjek, hanem emberileg is gazdagodjak. Ezúton köszönetet mondok minden egyes tanáromnak, akik nemcsak tudással, hanem emberséggel, türelemmel és példamutatással gazdagították az utamat.

Utazásom végéhez közeledve szeretném kifejezni hálámat mindazoknak – tanárainknak és barátainknak –, akik biztattak és bátorítottak, hogy részt vegyek a Kari Tudományos Diákköri Konferencián. Másodévesként jelentkeztem először a TDK-ra, ahol nemcsak díjat nyertem, hanem OTDK-jelölést is kaptam. Ennek köszönhetően, idén áprilisban részt vehettem a 37. Országos Tudományos Diákköri Konferencián, Miskolcon. Legvégül pedig idén újból jelentkeztem a Kari TDK-ra, ahol hasznos tanácsokat kaptam az államvizsga dolgozatom véglegesítéséhez. A konferenciák bátorságot adtak ahhoz, hogy önmagam legjobb változatává váljak.

Mindaz, amit eddig megemlékeztem, azonban csak töredéke annak, amiért köszönetet mondhatnék – a hála listája még rengeteg emléket tartalmaz. Bár rengeteg élmény van még bennem, amit megoszthatnék, most azonban egyetlen szóval búcsúzom: Köszönöm!